

Ἡ δόξα, κόρη τ' οὐρανοῦ
 ἦν ἡ ψυχὴ ποθεῖ,
 τὸν νοῦν μεθύει τοῦ κοινοῦ,
 πλὴν δὲν παραμυθεῖ.

—

Τὸ γλυκὺ ρόδον ἂν φυῇ,
 ἂν θάλλωσ' οἱ καρποὶ,
 τὸ ρόδον θεν' ἀπορρύῃ,
 τὸ μῆλον θὰ κοπῇ.

—

Τί βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς;
 φθορὰν παντοτεινὴν.
 Δύει τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς
 εἰς νύκτα σκοτεινὴν.

—

Ἄδυτον ὅμως τῆς ψυχῆς
 εἶν' ἡ παιδεία φῶς,
 καὶ ἀληθῶς εἶν' εὐτυχῆς
 ὁ ἀληθῶς σοφός.

ΣΙΩΠΗ

Μελοδ. Schumann: (Bey dir, bey dir), B, ἀρ. 7

Τί ἂν ἡ κόμη σου λυτὴ
 ὡς χρυσοῦς ρύαξ κυματῇ;
 Τί ἂν τὴν γῆν οἰκῆς
 ὑπὸ μορφὴν θεᾶς;
 καὶ τί ἂν μειδιᾷς
 ὡς ἄγγελος γλυκύς;

Δέν θὰ σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ,
 καὶ μόν' ἡ σιωπὴ
 ἂν πάσχω ἄς σ' εἰπῇ.

—

Ἄν, ὡς φανῇς, ἀνθοφορῇ
 ἢ φύσις, καὶ τὸ πᾶν πληροῖ
 ἀμύθητος χαρὰ,
 ἂν, ὡς ἀποσυρθῇς,
 ἐνύκτωσεν εὐθύς,
 κ' εἶν' ὅλα ζοφερά,
 δέν θὰ σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ,
 καὶ μόν' ἡ σιωπὴ
 τί πάσχω θὰ σ' εἰπῇ.

—

Ὅταν, πρὸς ἄλλους συμπαθῇς,
 μ' ἐν βλέμμα σου μ' ἀπολιθῇς,
 μ' ἐν βλέμμα σου ψυχρὸν,
 εἰάν δέν ἐννοῇς
 τὴν φλόγα τῆς πνοῆς
 τὸ πρόσωπον τ' ὠχρὸν,
 δέν θὰ σ' εἰπῶ
 πῶς σ' ἀγαπῶ.
 θρηγοῦσα σιωπὴ
 θενὰ σοὶ τὸ εἰπῇ.

